

Hvem arbejder regeringen og de folkevalgte egentlig for? Forsvar det almene vel!

Udtalelse af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, 3. oktober 2006.

Befolkningen kommer først! De folkevalgtes opgave er at investere i hele befolkningens nuværende og fremtidige velfærd – ikke at sikre en lille finansiell elite øget magt og rigdom. Samtidigt må de være klar til at imødegå det kommende sammenbrud af det internationale finanssystem, og faren for et amerikansk militært angreb på Iran, der vil skabe global religions- og civilisationskrig i lang tid fremover.

I stedet for slavisk at følge Bush-regeringens vanvid må vi støtte den amerikanske opposition omkring Lyndon LaRouche, der med et nyt Bretton Woods-finanssystem og Den eurasiske Landbro har et program for at erstatte kaos- og krigspolitikken med global økonomisk opbygning. Danmark og vi danskere kan – og skal – gribe ind i historien og være med til at bestemme vor skæbne.

I 2005 havde den danske stat et overskud på 80 mia. kr. I 2006 regner man med et overskud på 76 mia. kr. Samtidigt skæres der ned på børnehaver, skoler, ældreomsorg og sundhedsvæsen.

Regeringen vil selvfølgelig ikke selv tage ansvaret for sine forringelser og nedskæringer. Med skattestop og finansielle spændetrøjer fjernstyrer man kommunernes budgetter og giver dem mere arbejde, bureaukrati og udgifter, som vi f.eks. har set det med kommunalreformen, uden at der følger tilstrækkeligt penge med. Det er så kommunernes ubehagelige lod at føre den upopulære sparekniv, mens Anders Fogh Rasmussen og Dansk Folkeparti kan give den som julemænd og dele håndører ud til udvalgte vælgergrupper.

Mange års nedskæringer har ikke kun haft sin pris i børnehaver og vuggestuer. Skoler, lærestudier og hospitaler har længe manglet penge til både drift, personale, vedligeholdelse og nybygninger. Samtidig har de folkevalgte på det kraftigste forsømt at investere de nødvendige offentlige midler i jernbanelinjen og anden infrastruktur, og, på trods af retorikken om videnssamfundet, har den langsigtede naturvidenskabelige grundforskning haft usle betingelser. De folkevalgte har længe haft travlt med at lægge ansvaret fra sig i stedet for at påtage sig det. Man accepterer at skære ned – så længe man kan henvise til en ekstern autoritet der »tvinger« en til det. Og det er altid muligt at finde en hær af økonomer (der i virkeligheden mere er bogholdere), der på trods af deres tidligere manglende evne til korrekt at forstå de økonomiske processer, med selvsikre stemmer vil hævde den absolutte nødvendighed af at skære ned på de offentlige udgifter.

Nu er tiden kommet til at tænke selv og kæmpe for det vi har kært. Vil vi investere i fremtiden, sker det ikke gennem at samle penge på kontoen. Det gør vi, ved at det offentlige investerer i god pleje af vore børn, bedre uddannelse for de unge, og forbedret sundhed for hele befolkningen – vores største ressource og fremtidshåb. Samtidig har det offentlige ansvaret for stadigt stigende investeringer i opbygning og vedligeholdelse af den infrastruktur, der ikke bare gør dagligdagen bedre for borgerne, men er en nødvendighed, hvis vi vil have en moderne og effektiv industri- og landbrugsproduktion. En stadig stigende del af statens

budget må også investeres i forskning og udvikling, der gør det muligt at fuldt ud udnytte befolkningens åndelige talenter, og sikre det videnskabelige og teknologiske fremskridt, der giver os en bedre fremtid.

Man kan narre alle mennesker noget af tiden, og nogle mennesker hele tiden, men man kan ikke narre alle mennesker hele tiden.

Abraham Lincoln

Hvorfor vil regeringen skære ned på den offentlige service, når man nu har pengene til at gøre den bedre? Hvad er den skjulte dagsorden? Hvorfor ser

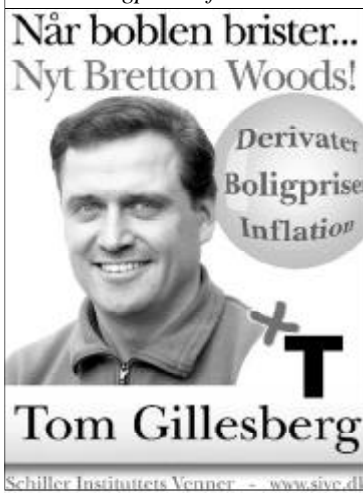
man den offentlige sektor og de borgere den skal betjene – frem for alt de svageste af dem – som en ubehagelig udgift man helst ville være for uden? Hvis interesser arbejder man egentlig for?

Finansverdens ypperstepræster

De danske medier og vore politikere har alt for længe ukritisk antaget den internationale finansverdens ypperstepræsters postuler og meninger om nødvendigheden af at erstatte nationalstater og folkevalgt overopsyn med »globalisering«, »privatisering«, »share holder value« og de frie markedskræfters »velsignelse«. En politik, der giver en lille udvalgt skare stigende rigdom og magt på bekostning af det store flertals interesser. En politik, der erstatter det almene vel med primitiv egoisme og grådighed, og genopliver feudalismen, hvor det er de rige familier, der bestemmer. De regner med, at folk har glemt, at den velstand vi i den vestlige verden har opnået, var baseret på efterligninger af Franklin D. Roosevelts statsindgreb og massive offentlige investeringer i fysisk og social infrastruktur, som løftede USA ud af 30'ernes økonomiske depression og gjorde det muligt at vinde 2. verdenskrig.

Efter 2. verdenskrigs ødelæggelser fulgte Europa USA's eksempel, bl.a. hjulpet på vej af Marshall-hjælpen. Vi investerede i infrastruktur, produktion, sundhed og uddannelse, og fik efterhånden også bygget moderne velfærdsstater. Alt sammen under hård styring fra folkevalgte regeringer, der med love og efterkrigstidens Bretton Woods-finanssystem holdt grådige spekulanter og andet rækkerpak i kort snor. Private interessers jagt på magt og rigdom måtte ikke gå ud over det almene vel! I dag fortæller økonomerne os, at det er den private egoisme og kortsigtede grådighed – ikke det offentliges langsigtede investeringer i

Valgplakat fra 2005

vores fremtid – der er kilden til økonomisk vækst og velstand. De handlinger der tidligere sendte folk bag tremmer, er i dag blevet til smarte investeringsfiduser, når hedge- og kapitalfonde plynder vores økonomi.

Som mange af deres internationale kolleger har de danske folkevalgte og ministre haft travlt med at slave for disse private finansielle interesser og forsøge at få gode ben og kontakter hos dem og deres synarkistiske bagmænd – i stedet for at tænke og handle på vegne af nutidens og fremtidens befolkning. Og ligesom den internationale finansverdens politiske håndlangere, som f.eks. den demokratiske kongemager Felix Rohatyn og den republikanske arkitekt bag Bush-regeringen, Cepos-æresmedlemmet George Shultz, har Anders Fogh Rasmussen og det danske etablissement tilsyneladende tabt jordforbindelsen. Man tror på sin egen sofistiske fabuleringen, om at »vi er i Irak og Afghanistan for at give dem demokrati«, at »globaliseringen er en kæmpe succes, der ikke kan stoppes«, og at »privat forbrug – ikke offentlige investeringer – skal styre økonomien«. På trods af at slaget i Irak og Afghanistan allerede er tabt, det spekulationsdominerede globale finanssystem synger på sidste vers, mens det venter på nådestødet fra den kollapsende boligboble, og at de historiske erfaringer fortæller, at kun massive offentlige investeringer kan sikre den globale økonomi og det almene vel.

I Danmark har boligboblen godt nok sat gang i økonomien. Byggesektoren er i overgear, og sammen med den private forbrugsfest har det skabt arbejdspladser – men alt sammen baseret på en øget låntagning med sikkerhed i boligboblen. Det samme er sket i USA og andre lande, og det har givet os gode muligheder for øget eksport. Når boblen så brister, stopper byggeboomet, og festen er forbi. Ikke blot i Danmark, men i hele det internationalt forbundne finanssystem, hvor finurlige finansielle instrumenter har skabt verdens største spekulationsboble. Pludselig vil rigtig mange gå fra fest og glade dage til gældsfældens trange kår. Depressionen sætter så ind, hvis ikke Roosevelts metoder sættes i brug.

Faren for en Irankrig

Men de truende skyer stopper desværre ikke der. De finansielle kredse, der satte Bush til magten, og som gennem Cheney styrer den daglige politik, er desperate over det kommende

sammenbrud af deres kontrol. De frygter netop, at verden vil bruge Roosevelts eksempel og erstatte »globalisering« med et samarbejde mellem suveræne nationalstater, der begrænser de private finansinteressers magt til fordel for det almene vel. Derfor forsøger de – ligesom de gjorde i 30'erne – at bevæge verden i en totalitær retning under dække af »sammenstød mellem civilisationerne« og »krigen imod terror«. En kujonagtig opposition i USA har netop givet Bush og Cheney diktatoriske beføjelser til at bryde Geneve-konventionen og tilbageholde og torturere folk. Vil Bush-regeringen nu bruge medvinden til at iværksætte en luftkrig imod Iran, med den mulige brug af taktiske atomvåben, som en »oktober-overraskelse«, der kan vinde dem midtvejsvalget den 7. november? Det mener stadig flere kommentatorer.

Den amerikanske oppositionspolitiker og tidligere demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche, der længe har advaret om faren for et sådant angreb, understreger, at et militært angreb på Iran vil føre til en global religions- og civilisationskrig, der kan vare i mange årtier. Sammen med LaRouches Ungdomsbevægelse, LYM, mobiliserer han derfor dag og nat for at give USA's demokrater ryggrad og få dem til at melde rent ud i valgkampen, at USA skal trække sig hjem fra Irak, og at Cheney og Bush må afsættes i en dobbelt rigsretssag. Så kan demokraterne genvinde troværdigheden hos befolkningen og genvinde flertallet i Den amerikanske Kongres.

LaRouche mener, at et sådant politisk skifte, hvor Bush og Cheney bliver afsat, må føre til, at USA vender tilbage til en Roosevelt-lignende politik, der genopbygger sin økonomi og går i spidsen for et nyt internationalt Bretton Woods-finanssystem. Et system af samarbejdende suveræne nationalstater, der med faste valutakurser og nationalbankskabte kreditter til national og international økonomisk opbygning kan rette op på de skader, det nuværende »globaliserede« og spekulationsbaserede finanssystem har forårsaget.

Tidspunktet er kommet, hvor vi må bryde Danmarks tætte alliance med Bush-regeringen og i stedet samarbejde med Lyndon LaRouche-fraktionen. Vi må være statsmænd, der tager ansvaret for de kommende generationers ve og vel. Det kan du gøre i samarbejde med Schiller Instituttet og LaRouches Ungdomsbevægelse.

Den eurasiske Landbro, der forbinder Europa med størstedelen af Jordens befolkning i Asien, er nøgleprojektet til at opbygge en verdensøkonomi, hvor alle 6 milliarder mennesker kan få et ordentligt liv og en høj levestandard.

Med magnetsvævetog (billedet) og en kommende Femern Bælt-forbindelse ville man kunne nå til Berlin fra København på fem kvarter.

I Berlin kan man så skifte til Den eurasiske Landbro, der bl.a. fører til Østeuropa, Rusland, Kina og Indien.

- Jeg vil gerne kontaktes angående møder og aktiviteter.
- Jeg vil gerne have et nummer af Schiller Instituttets nyhedsbrev Prometheus.
- Jeg vil gerne have Schiller Instituttets kampagneavis: Global New Deal.

Navn: _____ Adresse: _____

Postnr./by: _____ Tlf.: _____

Send til: Schillerinstituttet, Sankt Knuds Vej 11, kld., 1903 Frederiksberg, tlf.: 35 43 00 33, si@schillerinstitut.dk